

DOGMETUREN 2019

Forfatter: Eigil Gram. Fotos: Per Hansen og Eigil Gram

Ånden er vel redebon, men kødet er skrøbeligt! Matthæus 26:41. Eller, ånden er villig og klar, men kroppen er doven og sløv. Siden dogmeholdets start i år 2000 har ånden blandt deltagerne altid været villig og klar, men fra nu af har vi på et område måttet overgive os på kødets betingelser: Vi har opgivet at ligge i telt! Men, bortset fra det er ånden villig og klar! Det vil BMW-klubbens læsere forstå efter at have læst dette års beretning.

Deltagerne, Per Hansen, Søren Hansen, Steen Majlund og jeg Eigil Gram mødtes torsdag den 8. august kl. 10:00 hos Søren i Ortved. Vejret så ikke for godt ud, truende sorte skyer trak op omkring Ringsted, så vi trak i regntøjet. Det var en fornuftig beslutning, for der gik ikke to minutter efter, at vi kørte, før det styrtede ned. Stakkels Per, han havde glemt sit regntøj. Nå, det var kun en kort byge. Vi kom over Storebælt og over Fyn i fin stil og helt til Skærum-rastepladsen ved E 45, før Vejle. Her fik vi og motorcyklerne mad i det fineste solskin.

Målet for årets tur var Gudenåens Camping ved Silkeborg. Undervejs skulle vi besøge digterpræsten Kaj Munks mindesten, som står ved vejkanthen ved Hørbylunde Bakke. Vi lagde ud fra rastepladsen, jeg uden regnsæt, idet jeg ville teste regnmodstanden i min nye BMW-Rider dragt, hvis der skulle komme en byge. Vi kørte ad vej 18 og 13 og ville tage vej 195 ved Pårup mod Silkeborg. Det gik da rigtigt fint, indtil Gludsted Plantage, hvor himlens sluser åbnede sig! Det var et voldsomt regnvejr, flere biler kørte ind til siden og stoppede. Vandet på vejen var som en flod og sigtbarheden nogle få meter, så vi kravlede afsted. Jeg var lige ved at gøre tegn til at køre ind til siden, da jeg opdagede at himlen lige fremme lysnede op, og regnen stilnede af fra det ene øjeblik til det andet. Rider-dragtens membran klarede den kraftige regn, men jeg følte mig alligevel noget klam. Når der er tale om skybrud, må regntøjet altså i brug. Per's læderdragt derimod modstod vandhelvedet til ug.

Historien om Kaj Munks endeligt er sikkert de fleste bekendt. Efter hans vedvarende kritik af nazisterne blev han den 4. januar 1944 hentet i sit hjem i Vedersø af fem Gestapomænd, som kørte ham ud til Hørbylunde Bakke, hvor de dræbte ham med pistolskud i hovedet og efterlod ham i grøften ved vejsiden. Han var blevet opfordret af modstandsbevægelsen til at flygte, men det blev ikke til noget. På en af de opstillede plancher ved mindstedet læste jeg, at Kaj Munk spørger sig selv om, hvornår det mon banker på døren..."er det mon i aften?". Det var stærke sager, og jeg tænkte på salmen "Altid frejdig når du går."

Videre i tørvejr mod Silkeborg med GPS'en som styrmand. I mine turberetninger indgår som bekendt altid en historie om mine misforståelser med min BMW Navigator IV årgang 2011. Denne beretning er ingen undtagelse. Ca. 400 m før målet missede jeg et højresving og vendte om, fandt vejen, bemærkede skiltet med symbol for lukket vej med mulighed for cyklisters viderekørsel. Da jeg er den type, der stoler på min GPS, valgte jeg at fortsætte. Den ledte os ind i en labyrint af grusstier i et kolonihaveområde og ud af dette, hvor store kampesten spærrede for ud/indkørsel. Dog kunne man længere nede skimte campingpladsen, og motorcyklerne godt kunne komme igennem stenene, så hvad var problemet?...

Dog, Steen og Søren var ikke med. De havde nemlig på et tidligere tidspunkt set et skilt, der førte ned til campingen, men var vendt om igen for at lede efter Per og mig. Vi havde vel stået og ventet i 10 minutter foran indkørslen, da Steen og Søren endelig kom, og så der var lagt op til den sædvanlige GSP-bashing af formanden. Jeg, hærdet gennem mange år, tog det dog med stoisk ro. Jeg fatter altså stadigvæk ikke, at apparatet ikke sagde, at jeg skulle dreje af, der hvor skiltet til campingpladsen stod! Og hvem står i øvrigt for disse indrapporteringer om veje og ændringer af disse til Hr. GPS? Det er mig en gåde.

Nå, jeg skal ikke trætte dig, kære læser, med mine idiosynkrasier og går straks videre med historien. Vi kom altså frem til Gudenåens Camping, og vi fik nøglen til vores hytte. Formanden bød på en gammel dansk at falde ned på, og forbrødringen indfandt sig hurtigt igen.

Fredag den 9. august. Køredag. Steen tilbød at føre turen ud af Silkeborg langs søerne; en smuk margueritrute med mig til et solbeskinnet tårn på Himmelbjerget, da skoven et kort øjeblik åbnede sig for udsyn over søen. De mange små idylliske landsbyer som Laven med flere kom os i møde i al deres hyggelighed og med krogede veje, som krævede god tid. Og vi havde god tid, vi skulle bare til Odder og nå letbanen til Aarhus. (Jeg, som udlært maskinarbejder ved Københavns Sporveje, foretrækker at kalde den en sporvogn, men lad nu det ligge). Det var pænt af Steen at føre vort lille selskab frem, jeg nød for en gangs skyld at slippe for ansvaret. Han kørte denne tur på sin militær GS 650. På højre side bemærkede jeg et revolverhylster monteret på stellet. Det var nok alvorligt ment, dengang cyklen var i aktiv tjeneste, men jeg tror nu, at Steen bruger det til opbevaring af lakridspiber!

Vi parkerede cyklerne på Odder Station og mønstrede op på perronen. Der var 20 minutter til vogn-toget skulle ankomme fra Aarhus, så havde vi god tid til at finde ud af at købe billetter. Det viste sig at være nemt nok ved de opstillede billetautomater; ind med dit betalingskort og følg anvisningerne, så er du 55 kr. fattigere, men kan se frem til en dejlig tur, som også er co2-neutral, når vi kan køre på vindmølleproduceret strøm.

Jeg havde virkelig medlidenhed med Aarhusianere i den besværlige proces med at få letbanen op at køre, men nu ser det ud til, at den er blevet populær, og på den anden side af Aarhus fortsætter den endda til Grenå. Herfra et stort tillykke til de modige og fremsynede Aarhusianere.

Vi stod af På Dokken og fik tisset af, inden vi gik ud i byen. Vi kender godt Aarhus, det er en dejlig by, men Steen, som er lokalkendt, ledte os langs åens byrum hen til sin kærestes og sin yndlingscafé, hvor vi chillede ud med en let sandwich ved åens kølende vand. Derefter foreslog han, at vi gik op på Sallings populære nye tagterrasse, hvorfra man havde en glimrende udsigt over hele byen.

Dagsbefalingen bød på flere oplevelser, vi skulle også nå at besøge Himmelbjerget, så vi måtte til Odder igen ("Ojjer" som Steen siger), hvor motorcyklerne jo ventede på os. Vi kørte ad en hurtigere, men alligevel dejlig rute, som jeg, aftenen før havde gjort mig umage med at overføre til min GPS og kørte uden fejl ind på Himmelbjergets p-plads, men fik man ros for den tur? Til gengæld flød galden over, da vi skulle betale Europark for at parkere, og det skulle ske via en app, som først skulle downloades på telefonen. My foot! Steen, det milde gemyt gik helt bananas: "Jeg gør det ikke, det er et princip!", gjaldede han, og slyngede om sig med begreber, som luskede bureaukrater og pengemaskiner, hvorefter jeg forsigtigt bad ham om at finde en anden løsning. Det gjorde han. Resolut lagde han ud fra Europark og ledte os hen i et fjernt hjørne bag en bevoksning ved grillen. Så sad vi der og skumlede, mens vi over en to-kuglers isvaffel holdt godt øje med en mulig p-pladskontrollørlignende person. Vi slap heldigvis for denne konfrontation og kunne køre uantastede det sidste stykke vej hjem til campingpladsen.

En nærliggende sejlkлубs restaurant blev vært for et godt måltid mad og en tiltrængt stor fadøl. Dog, de lukkede kl. 20, men vi skulle jo traditionen tro også igennem generalforsamlingen, som fandt sted i vores hytte over Pers optrukne flaske rødvin. Det store punkt, som stod til diskussion var, om vi nu efter teltovernatningen var opgivet, stadig kunne kalde os for dogmeholdet? Opfattelsen af et dogme som en sandhed, der ikke kan stilles spørgsmål ved, har i dogmeholdets levetid altid rådet, men også været til diskussion, når svagheds brøde har indfundet sig. Det er netop denne diskussion, som har haft en levendegørende effekt for deltagerne. Nu er et dogme faldet, men vi prøver at dyrke dem, som stadig eksisterer og hen ad vejen måske opfinde nogle nye. Stemningen var god, da vi nåede til punktet valg af formand. Jeg blev valgt igen, for tyvende gang, og betragter det som en stor ære, stadig at få lov til at føre disse erfarne motorcyklister rundt i kongeriget samt i dets tabte besiddelser.

Lørdag den 10. august. Hjemtur. Vi kunne imødesee store regnmængder på denne dag, hvor jeg havde planlagt et besøg på Jellingcentret. Så min første beslutning som genvalgt formand blev at aflyse dette besøg. Per, Søren og jeg tog derfor afsked med Steen, som kørte til sin kæreste i Aarhus, mens vi andre kørte hjem til Sjælland.

Tak for turen.

Eigil

